

Αθωνική

ΙC ΧC
NH ΚΑ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2014 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 228

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

τά ΤΙΜΙΑ ΔΩΡΑ καί ἡ προσκύνησι τῶν Μάγων

Στό γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ μας συναντοῦμε τοὺς τρεῖς Μάγους, οἱ ὁποῖοι προσκύνησαν τὸν γεννηθέντα Κύριο καί "Προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν", ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος.

Ποιοὶ ἦταν ὁμοῦς οἱ Μάγοι; Ἡ λέξι μάγος χρησιμοποιεῖτο γιὰ τοὺς σοφοὺς, τοὺς ἰατροὺς, τοὺς μελετητὲς τῶν ὀνειρῶν καί, γενικώτερα, γιὰ ὅλους αὐτοὺς πού παρατηροῦσαν τίς κινήσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων. Δέν γνωρίζουμε ποιά ἦταν ἡ πατρίδα τους, ἀλλὰ στό Ἱερό Εὐαγγέλιο γίνεται ἀναφορά ὅτι ἦρθαν "ἐξ Ἀνατολῆς". Χαρακτηριστικό γνώρισμα καί τῶν τριῶν ἦταν ἡ πίστι τους στό νά καταφέρουν αὐτό τό ὄποιο ἤθελαν, ἀφοῦ ἐπιχειροῦσαν ἕνα μακρινό καί κοπιαστικό ταξεῖδι.

Στήν συνάντησι πού εἶχαν μέ τόν νεογέννητο Χριστό μας δέν ἀπογοητεύτηκαν. Δέν βρῆκαν βέβαια ἕνα πλούσιο παιδί σέ κάποιο ἀνάκτορο, ἀλλά ἕνα βρέφος, μέ ἀπλοῦς καί ἀγνωστούς γονεῖς, γεννημένο σέ μιά φάτινη, χωρίς καμμία πολυτέλεια. Προσκύνησαν μέ εὐλάβεια τό Θεῖο Βρέφος "καί ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῷ, προσήνεγκαν δῶρα, χρυσόν καί λίβανον καί σμύρναν". Ἡ ἐπιλογή τῶν συγκεκριμένων δῶρων δέν ἦταν τυχαία. Τό κάθε ἕνα εἶχε τόν συμβολισμό καί τήν ἀξία του. Ὁ χρυσός ἦταν ἕνα μέταλλο πού προσφερόταν σέ βασιλεῖς, ἔτσι οἱ Μάγοι ἤθελαν νά δείξουν ὅτι τιμοῦσαν ἕναν βασιλιά. Ὁ λίβανος, τό γνωστό λιβάνι, χρησιμοποιεῖται σέ τόπους λατρείας καί σέ θρησκευτικές τελετές καί μ' αὐτή τήν προσφορά οἱ Μάγοι θέλησαν νά ὑποδείξουν τήν θεϊκή φύσι τοῦ Χριστοῦ. Τέλος, ἡ σμύρνα ἦταν τό πολυτίμο εἶδος ἀρωματικῆς ρητίνης, πού χρησιμοποιεῖτο στήν ταφή τῶν νεκρῶν. Μ' αὐτήν οἱ Μάγοι ἔδειξαν τήν θυσία πού θά ἔκανε ὁ Χριστός γιὰ τήν σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Μέχρι καί σήμερα τά Τίμια Δῶρα τῶν Μάγων φυλάσσονται στήν Ἱερά Μονή τοῦ Ἁγίου Παύλου, στό Ἅγιον Ὄρος, καί ἡ ἀξία τους δέν εἶναι μόνο ὕλική, ἀρχαιολογική, ἀλλά καί πνευματική, ἀφοῦ ὁ ἀνθρώπος μπορεῖ νά προσφέρῃ καί ὁ ἴδιος, μέ τόν προσωπικό του ἀγῶνα, τά προσωπικά του δῶρα στόν Θεό.

Πρό τῆς Κοιμήσεώς της, ἡ Παναγία Μητέρα τοῦ Κυρίου μας παρέδωσε τά Τίμια Δῶρα, μαζί μέ τά Ἅγια Σπάργανα τοῦ Χριστοῦ, τήν Τίμια Ἐσθῆτα καί τήν Ἅγία Ζώνη της, στήν Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, ὅπου καί παρέμειναν μέχρι τό ἔτος 400 μ.Χ. Τότε ὁ αὐτοκράτωρ Ἀρκάδιος τά μετέφερε στήν Κωνσταντινούπολι. Ὄταν τό 1204 οἱ Φράγκοι κατέκτησαν τήν Πόλι, γιὰ λόγους ἀσφαλείας, τά Τίμια Δῶρα μεταφέρθηκαν στήν Νίκαια τῆς Βιθυνίας, προσωρινή πρωτεύουσα τοῦ Βυζαντίου. Μετά τήν ὑποχώρησι τῶν Σταυροφόρων, ἐπί Μιχαήλ Παλαιολόγου, ἐπεστράφησαν στήν Κωνσταντινούπολι, ὅπου ἔμειναν μέχρι τήν Ἄλωσι της, τό 1453.

Τότε, ἡ εὐλαβεστάτη Μάρω, χριστιανή σύζυγος τοῦ σουλτάνου Μουράτ Β', τά μετέφερε αὐτοπροσώπως στήν Ἱερά Μονή Ἁγίου Παύλου στό Ἅγιον Ὄρος (ὁ πατέρας της, δεσπότης τῆς Σερβίας, εἶχε κτίσει τό καθολικό τῆς Μονῆς πρός τιμὴν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου). Ἐκεῖ φυλάσσονται μέχρι σήμερα. ■

Ἀπό
τὴν
σοφίαν
τῶν

Γερόντων

✘ Ἐχω κάνει συμφωνία μέ τόν Θεό: ἐγώ νά ἀδείω τίς τσέπες μου κάνοντας ἐλεημοσύνη κι Αὐτός νά τίς γεμίζη. Ἐκεῖνος οὐδέποτε παραβίασε τήν συμφωνία μας. Θά τήν παραβιάσω ἐγώ; Μή γένοιτο!

✘ Ὄταν δίνεις ἐλεημοσύνη, νά μὴν ἐξετάζης τί εἶναι τό πρόσωπο πού τοῦ δίνεις, ἂν εἶναι δηλαδή καλός ἢ κακός ἀνθρώπος. Ἐσύ ὅταν μπορεῖς νά δίνης χωρίς νά ἐξετάζης. Ἡ ἐλεημοσύνη ἐξαλείφει πλῆθος ἀμαρτιῶν.

† **Γέρων Ἰάκωβος**

Ἀπό
τὴν
σοφίαν
τῶν

Γερόντων

✘ Ὁ γεωργός σκάβει τήν γῆ, καθαρίζει, σπέρνει καί περιμένει τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Κι ἂν δέν στείλῃ ὁ Θεός βροχές στόν καιρό πού πρέπει κι εὐνοϊκοῦς ἀνέμους, ὁ γεωργός χάνει καί τοὺς κόπους του καί καρπὸ δέν βλέπει. Ἔτσι συμβαίνει καί μ' ἐμᾶς. Ἐάν ὁ Κύριος δέν στείλει τά καθαρτικά νερά τῆς χάριτός Του, ἐμεῖς μένουμε γυμνοὶ ἀπὸ καρπὸ. Διότι τά ἔργα μας τά πνίγουν τά πάθη μας καί δέν θερίζουμε τίποτε. Νά μὴν ξεχνᾶμε ὅτι οἱ ἀρετές "αἱ μὴ καλῶς ἐργαζόμεναι" γίνονται κακίες.

† **Γέρων Ἰωσήφ**

Ἀπό
τὴν
σοφίαν
τῶν

Γερόντων

✘ Ἡ εὐσπλαγχνία ἔχει θεϊκή καταγωγή, διότι ἀπὸ τόν Θεό γεννιέται, μέ τόν Θεό ἀναπτύσσεται καί μέ τόν Θεό ὠριμάζει. Χωρίς εὐσπλαγχνία ὁ Θεός θά ἔπαυε νά εἶναι Θεός καί ὁ ἀνθρώπος θά ἔπαυε νά εἶναι ἀνθρώπος.

✘ Οἱ ἀνθρώποι, μέσα εἰς τήν μέθη τῆς ἀμαρτίας, διακηρύσσουν ὡς χαρά τῆς ζωῆς πολυάριθμες ἀνοησίες καί μικρότητες. Καί εἶναι πράγματι ἀνοησία καί μικρότης κάθε τι πού ἀπομακρύνει τόν ἀνθρώπο ἀπὸ τόν Χριστό.

† **Γέρων Ἰουστίνος**

Ἀπό
τὴν
σοφίαν
τῶν

Γερόντων

✘ Πρέπει νά μάθουμε τήν γλῶσσα τοῦ Κράτους ἐκεῖνου (τοῦ Οὐρανοῦ), διότι ὅταν δέν τήν γνωρίζουμε, θά μᾶς κοροϊδεύουν. Διαφορετικά δέν θά μπορούμε νά μπουῦμε μέσα.

✘ Πρέπει νά εἴμαστε ἀνθρώποι τῆς χάριτος καί ὅποιος μᾶς πλησιάσει νά ξεκουράζεται. Νά βλέπουμε ὅλους ἀνωτέρους, ὅσες ἀδυναμίες κι ἂν παρουσιάζουν. Νά μὴ φερόμαστε μέ σκληρότητα, ἀλλὰ νά ἔχουμε πάντοτε στήν σκέψι μας ὅτι εἶναι καί ὁ ἄλλος τοῦ αὐτοῦ προορισμοῦ.

† **Γέρων Ἀμφιλόχιος Μακρῆς**

“Αγιος Πορφύριος ὁ Κausοκαλυβήτης προσευχόταν πολύ. Καί ἤθελε κι ἔμεις, τὰ πνευματικά του παιδιά, νά κάνουμε τό ἴδιο. Ἰδιαίτερα ἐμένα ἤθελε, μέ κάθε τρόπο, νά μέ πείσει νά τό κάνω,

γι’ αὐτό συνεχῶς μου μιλοῦσε γιά τήν δύναμι τῆς προσευχῆς.
 - Προσευχῆ, παιδί μου, Ἀνάργυρε, ἔλεγε, σημαίνει συνομιλία μέ τόν ἴδιο τόν Θεό, πού εἶναι ὁ Πλάστης, εἶναι ὁ Δημιουργός τοῦ Σύμπαντος! Εἶναι Ἐκεῖνος πού ἐπλασε τόν ἄνθρωπο κατ’ εἰκόνα καί ὁμοίωσί Του. Εἶναι Ἐκεῖνος πού ἐφτιαξε αὐτά πού βλέπουμε, ἀλλά κι ἐκεῖνα πού δέν βλέπουμε μέ τὰ ἀνθρώπινα μάτια μας. Τέλος εἶναι Ἐκεῖνος, πού δέν ἀρνιέται ποτέ νά συνομιλήσει μαζί μας, ἀρκεῖ νά Του τῷ ζητήσουμε ἐμεῖς, ὅποτε θέλουμε καί ὅσες φορές θέλουμε. Δέν πρόκειται νά μᾶς πῆ ποτέ ὄχι. Ἀντίθετα, εἶναι πάντα πρόθυμος νά μᾶς ἀκούσει μέ προσοχή καί μέ ἀγάπη, ὅπως κάνει κάθε καλός πατέρας, ὅταν τοῦ τῷ ζητᾷ τό παιδί του. Καί ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλά καί νά μᾶς δώση ὅ,τι Του ζητήσουμε ἀρκεῖ νά εἶναι αὐτό πού Του ζητᾶμε πρὸς τό συμφέρον τῆς ψυχῆς μας.

- Ἀλήθεια, συνέχισε ὁ Παππούλης, ἀναλογίστηκες ποτέ, παιδί μου, νά συνομιλήσεις ἔστω καί μία φορά μέ κάποιον ἀπό τούς σημερινούς ἄρχοντες τῆς πατρίδας μας καί νά ἔγινε ἡ ἐπιθυμία σου; Ἄν ὄχι, σοῦ συνιστῶ νά τό τολμήσης. Θά διαπιστώσης ὅτι ἡ ἐπιθυμία σου θά παραμείνῃ ἀπλῶς ἐπιθυμία! Οὐδέποτε θά δεχθοῦν νά... μιλήσουν μαζί σου. Τό πολύ-πολύ νά σέ παραπέμψουν σέ κανέναν παρακατιανό, γιά νά σέ ξεφορτωθοῦν... Ἀντίθετα, ὁ Κύριός μας, πού εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῶν Βασιλέων, δέν πρόκειται ποτέ νά σέ παραπέμψῃ σέ κανέναν καί δέν πρόκειται ποτέ νά ἀρνηθῆ νά συνομιλήσει μαζί σου διά τῆς προσευχῆς. Τά καταλαβαίνεις αὐτά πού σοῦ λέω;

- Ἀσφαλῶς ναί, Παππούλη μου, τοῦ ἀπάντησα.
 - Καί ὅμως, ἐμένα κάτι μου λέει πῶς δέν θέλεις νά τά καταλάβῃς. Γιατί ἐάν τά καταλάβαινες, θά ἔκανες πῶς πολλή προσευχή.
 - Νά προσεύχεσε ἐσεῖς γιά μένα, εἶπα.
 - Κι ὅταν τρώω ἐγώ, χορταίνεις ἐσύ; μέ ρώτησε. Αὐτό μέ ἀφώπλιζε τελειῶς.
 - Ἄκουσε, Ἀνάργυρε, μου λέει. Θά σοῦ κάνω μία πρότασι, ἀλλά θέλω ἐξ ἀρχῆς νά μου ὑποσχεθῆς ὅτι θά τήν δεχθῆς καί θά τήν τηρήσης.
 - Σᾶς τό ὑπόσχομαι, Παππούλη. Εἶμαι ἔτοιμος νά κάνω ὅ,τι μου πεῖτε.
 - Ἐ! Τότε σοῦ προτείνω νά προσευχόμεθα τήν ἴδια ὥρα ἀκριβῶς καί οἱ δύο μαζί. Καί ὁ ἓνας θά προσεύχεται γιά τόν ἄλλον. Συμφωνήσαμε καί ὑποσχεθήκαμε. Καθωρίσαμε μάλιστα καί τήν ὥρα τῆς προσευχῆς. Ἦταν ἡ 10η μ.μ. Ὁ Παππούλης, ὅπως μου ἐξήγησε, πίστευε πάρα πολύ σ’ αὐτό τό εἶδος τῆς προσευχῆς.
 - Τά ἀποτελέσματα, μου ἔλεγε, τῆς κοινῆς προσευχῆς εἶναι καταπληκτικά. Θά τό διαπιστώσης καί μόνος σου. Θέλω ὅμως ἀκριβῶς στίς 10 μ.μ. Νά εἶσαι πιστός στό ραντεβού μας. Νά μήν παραλείψῃς οὔτε μία φορά νά τηρήσης τήν ὑπόσχεσί σου. Τό ἴδιο θά κάνω κι ἐγώ.
 Περπατώντας μέ τόν Παππούλη, φθάσαμε στήν ἀφετηρία τῶν

λεωφορείων τοῦ Πολυγώνου. Αὐτή τήν φορά δέν μέ ἄφησε νά τόν ἀκολουθῆσω μέχρι τό σπῆτι του, ὅπως ἔκανε συνήθως.
 - Ὅχι, μου εἶπε, δέν θά ἔρθῃς μαζί μου. Θά πᾶς στό σπῆτι σου. Πρὸ ὀλίγου ὑποσχεθήκαμε κάτι. Πρέπει ν’ ἀρχίσῃς ἀμέσως. Ἀπό σήμερα. Τό γοργόν καί χάριν ἔχει.
 Ὑπάκουσα. Ὁ Παππούλης ἐπιβιβάσθηκε στό λεωφορεῖο κι ἐγώ περίμενα τήν ἀναχώρησί του. Μόλις ξεκίνησε, θυμᾶμαι καλά, μου χτύπησε τό τζάμι καί μου εἶπε:

- Στίς 10 ἀκριβῶς!
 Νομίζω πῶς αὐτή τήν στιγμή βλέπω τήν μορφή του καί ἀκούω τήν φωνή του. Τό πρόσωπό του ἔλαμπε καί ἔμοιαζε μέ ἀγγελικό! Ἦταν, βέβαια, τότε καί κατά 30 χρόνια νεώτερος. Στήν πῶς δημουργική ἡλικία.
 Περίμενα στήν ἀφετηρία μέχρι τήν στιγμή πού τό λεωφορεῖο χάθηκε μέσα στό χάος τῆς ἀπέραντης Ἀθήνας, κουβαλώντας μαζί του καί ἓναν, ἄγνωστο μέχρι τότε, Ἅγιο τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ. Ἀμέσως μετά ἔφυγα τροχάδην γιά τό σπῆτι μου, προκειμένου νά εἶμαι ἀπολύτως συνεπῆς στό ραντεβού

τῆς προσευχῆς.
 Πράγματι! Στίς 10 μ.μ. κλείστηκα στό δωμάτιό μου καί ἄρχισα νά προσεύχομαι. Ὅμως, ἀπό τό πρῶτο κίολας λεπτό, ἄρχισαν νά διαπερνοῦν τό σῶμα μου ἔντονα ρεύματα, πού ἄρχιζαν

ἀπό τά κάτω ἄκρα καί ἔφθαναν μέχρι τό κεφάλι μου καί τανάπαλιν, ἐνῶ ἓνα ἰσχυρό, ἄπλετο φῶς πλημμύρισε ὅλο μου τό δωμάτιο καί μου ἔδινε τήν ἐντύπωσι ὅτι βρισκόμουν μέσα σέ φλόγες, οἱ ὁποῖες ὅμως δέν μέ ἔκαιγαν! Στήν ἀρχή τρόμαξα πολύ καί λίγο ἔλειψε νά μέ καταλάβῃ ὁ πανικός. Ἀμέσως ὅμως συνειδητοποίησα ὅτι ὅλα αὐτά τά φαινόμενα ἀπέρρεαν ἀπό τήν δύ-

ναμι τῆς προσευχῆς τοῦ Παππούλη καί ὄχι μόνο ἡρέμησα, ἀλλά καταλήφθηκα ἀπό μία πρωτοφανῆ ἀγαλλίασι, πού μου ἔδινε τήν ἐντύπωσι ὅτι δέν πατοῦσα καθόλου στήν γῆ! Ὅλ’ αὐτά συνεχίστηκαν μέχρι τό τέλος τῆς προσευχῆς.
 Τήν ἄλλη ἡμέρα, ἡ πρώτη μου δουλειά ἦταν νά ἐπικοινωνήσω μέ τόν Παππούλη. Ἦμουν ἀποφασισμένοι νά μὴν τοῦ πῶ τίποτε. Ἦθελα πρῶτα νά μιλήσῃ ἐκεῖνος. Κι ἔτσι ἔγινε. Μόλις ζήτησα τήν εὐχή του, ὁ Ἅγιος Πορφύριος, μέ ἰδιαίτερη ἱκανοποίησι καί μέ τρανταχτά γέλια, μου εἶπε:

- Τρόμαξες, ἔ; Καί λίγο ἔλειψε νά τό βάλῃς στά πόδια... Ὅμως ἐγώ σέ ἔβλεπα μέσα σέ ἔντονο φῶς πού πλημμύριζε ὅλο τό δωμάτιό σου, κι ἐσύ, περιχαρῆς, ἀνέβαινες-ἀνέβαινες, σάν νά ἤθελες νά φτάσης τόν Θρόνο τοῦ Κυρίου! Βλέπεις τί δύναμι ἔχει αὐτοῦ τοῦ εἶδους ἡ προσευχή; Συνέχισε καί θά μέ θυμηθῆς. Πράγματι τόν θυμᾶμαι! Καί θά τόν θυμᾶμαι ὄχι μόνο σ’ αὐτή, ἀλλά καί στήν ἄλλη ζωῆ. Γιατί τά φαινόμενα αὐτά, προϊόντος τοῦ χρόνου, ἔγιναν τόσο ἔντονα, ὥστε νά μὴν μπορῶ νά τά περιγράψω.

Μακάρι νά προσεύχεται ὁ Ἅγιος καί τώρα μαζί μου. Δέν θά ἤθελα τίποτε ἄλλο. Γένοιτο!

Τὸ ΡΑΝΤΕΒΟΥ

τῆς ΠΡΟΣΕΥΧΗΣ

Ἡ μνήμη τοῦ Ἁγίου Πορφυρίου τοῦ Κausοκαλυβίτου ἐορτάζεται στίς 2 Δεκεμβρίου

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΤΑ ΘΥΛΟΓΗΜΕΝΑ ΒΑΤΡΑΧΙΑ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ

Περιοδεύοντας κάποτε στην έπαρχία του Ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος, ἔφθασε στην Μεγαλόπολι. Εκεί, κοντά στον ναό τῆς Μεταμορφώσεως, ὑπῆρχε μία λίμνη, ὅπου ζούσαν πολλά βατράχια.

Μετά τὸν ἑσπερινὸ Ὁ Ἅγιος ζήτησε νὰ διανυκτερεύσει ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὸν διάκονό του, ἐπιθυμώντας νὰ προσευχηθῆ καλύτερα ἀτενίζοντας τὸν ἑναστρὸ οὐρανὸ, κάτι πού πολύ συχνά ἔκανε τίς καλοκαιρινές νύχτες. Οἱ ἱερεῖς φρόντισαν γιὰ τὸ φαγητὸ τοῦ Ἁγίου καὶ μία πρόχειρη κλίνη. Ὅμως τὰ

βατράχια μὲ τὰ κοάσματά τους δὲν ἄφησαν τὸν Ἅγιο οὔτε νὰ προσευχηθῆ, οὔτε νὰ κοιμηθῆ. Μόνο πρὸς τὸ πρωῖ ἔκλεισε γιὰ λίγο τὰ μάτια του.

Μετά τὴν λειτουργία οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ πιστοὶ τῆς πόλεως τὸν ρώτησαν, ἂν πέρασε καλά τὴ νύχτα, καὶ Ὁ Ἅγιος ἀστεειυόμενος εἶπε: "Τὶ νὰ σὰς πῶ, παιδιὰ μου, αὐτὰ τὰ βατράχια, πού νὰ βουβαθοῦν, δὲν μὲ ἄφησαν νὰ κλείσω μάτι ὅλη τὴ νύκτα".

Μόλις εἶπε τὰ λόγια αὐτά, τὰ βατράχια ἔπαψαν νὰ κοάζουν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν τὸ πρόσεξε, γιατί ἦταν ἡμέρα καὶ ὡς γνωστὸν τὰ βατράχια τὴν ἡμέρα δὲν κοάζουν.

Ἐφυγε Ὁ Ἅγιος καὶ ἀπὸ τότε τὰ βατράχια δὲν ἀκούστηκαν. Δύο χρόνια ἀργότερα Ὁ Ἅγιος ξαναπῆγε στὴν Μεγαλόπολι γιὰ τὴν πανήγυρι τῆς Μεταμορφώσεως καὶ, μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας, εἶπε στοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς ἄλλους παρευρισκομένους: "Τὶ ἔγιναν τὰ βατράχια πού εἶχε ἄλλοτε ἡ λίμνη; Κανένα δὲν ἀκούστηκε".

Τὸν ἐνημέρωσαν ὅτι, ἀπὸ τότε πού εἶπε νὰ βουβαθοῦν, δὲν ξανακούστηκαν. Χαμογέλασε Ὁ Ἅγιος: "Καὶ μὲ ἄκουσαν τὰ εὐλογημένα;", εἶπε καὶ πάλι ἀστεειυόμενος.

Καὶ τότε - ὦ τοῦ θαύματος - μὲ τὴ λέξι «εὐλογημένα» τὰ βατράχια ἄρχισαν καὶ πάλι νὰ κοάζουν, ἀφήνοντας τοὺς πάντες ἐκπληκτοὺς καὶ ἐκθαμβοὺς.

ΟΙ ΗΜΙΟΝΟΙ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΙΟ ΛΕΙΨΑΝΟ

Ὁ Ἅγιος Στέφανος ἦταν ὁ πρῶτος Χριστιανὸς πού μαρτύρησε γιὰ τὴν πίστι του. Τὸν σκότωσαν διὰ λιθοβολισμοῦ οἱ Ἰουδαῖοι. Τὸ ἅγιο λείψανό του βρέθηκε τριακόσια τέσσερα χρόνια ἀργότερα, ὅταν Ὁ Ἅγιος Στέφανος ἐμφανίσθηκε σ' ἕναν γέροντα ἱερέα, ὀνόματι Λουκιανό, καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὸ σημεῖο ὅπου βρισκόταν. Ὁ ἱερεὺς ὠμολόγησε τὸ ὄραμά του στὸν Πατριάρχη τῆς Ἱερουσαλήμ Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος ἔσκαψε στὸ σημεῖο πού εἶχε ὑποδείξει Ὁ Ἅγιος καὶ βρῆκε τὴν θήκη μὲ τὸ ἅγιο λείψανο.

Ἐνας ἄρχοντας συγκλητικὸς, ὀνομαζόμενος Ἀλεξαν-

δρος, ἔκτισε μέσα στὴν Ἱερουσαλήμ ναὸ, στὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, καὶ ἀπέθεσε ἐκεῖ τὸ ἅγιο λείψανο. Πέντε χρόνια ἀργότερα ὁ κτίτωρ τοῦ ναοῦ Ἀλέξανδρος ἀσθένησε καὶ κατασκεύασε μία θήκη ὅμοια μ' ἐκείνη πού περιεῖχε τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου καὶ, ὅταν πέθανε, ἡ σορὸς του τοποθετήθηκε ἐκεῖ, δίπλα στοῦ Ἁγίου.

Μετά ἀπὸ ὀκτῶ χρόνια ἡ γυναίκα τοῦ συγκλητικοῦ Ἀλεξάνδρου, πιεζόμενη νὰ παντρευθῆ ξανά, ἐπειδὴ ἦταν ὠραία καὶ πλούσια, σκέφθηκε νὰ πάρη τὸ λείψανο τοῦ ἀνδρός της καὶ νὰ πάη στὴν πατρίδα της τὴν Κωνσταντινούπολι, κοντὰ στὸν πατέρα της. Ἐκανε ὅμως λάθος καὶ πῆρε τὴν ὅμοια θήκη πού περιεῖχε τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Σὲ ὅλη τὴν διαδρομὴ μέχρι τὴν Κωνσταντινούπολι ἀκούγονταν ἀπὸ διάφορα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα ὕμνοι ἀγγελικοὶ καὶ οἱ τόποι εὐωδίαζαν μύρο. Ἔτσι ἡ γυναίκα κατάλαβε τὸ λάθος της. Τὰ νέα ἔφθασαν στὴν Κωνσταντινούπολι, πρὶν φθάσει τὸ πλοῖο καὶ ὁ βασιλεὺς Κωνσταντῖνος κάλεσε τὸν Πατριάρχη καὶ ὅλο τὸν κλῆρο νὰ βγοῦν γιὰ νὰ προϋπαντήσουν τὸ ἅγιο λείψανο καὶ νὰ τὸ φέρουν στὸ παλάτι.

Στὴν διαδρομὴ ὅμως συνέβη τὸ ἐξῆς θαυμαστὸ: Ὅταν ἡ ἄμαξα, πού μετέφερε τὸ ἅγιο λείψανο, ἔφθασε στὶς Κωνσταντιανές, οἱ ἡμίονοι πού τὴν ἔσερναν σταμάτησαν ἀπότομα. "Ἄδικα οἱ ὄνηλάτες τοὺς χτυποῦσαν γιὰ νὰ προχωρήσουν. Αὐτοὶ δὲν ἔκαναν οὔτε βῆμα. Ἐνας μάλιστα ἀπὸ τοὺς ἡμίονους μίλησε μὲ ἀνθρώπινη φωνὴ καὶ εἶπε:

- Διατὶ μᾶς δέρνετε; Ἐδῶ πρέπει νὰ ἀποτεθῆ τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου.

Ακούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Πατριάρχης καὶ ὅλοι οἱ παριστάμενοι ἄρχισαν νὰ δοξάζουν τὸν Θεό. Καὶ ὁ βασιλεὺς ἔκτισε στὸ σημεῖο ἐκεῖνο Ναὸ στὸ ὄνομα τοῦ Πρωτομάρτυρος καὶ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου.

Σίμωνος Μοναχοῦ

ΑΠΟ ΤΟ
γεροντικό

ἡ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ μᾶς φέρνει κοντὰ στὸν ΘΕΟ

Μία χειμωνιάτικη ἡμέρα, πού τὸ κρύο ἦταν τσουχτερό, ὁ Ἀββᾶς Νισθερώ ἔβαλε πάνω ἀπὸ τὸ συνηθισμένο του ρούχο ἕναν χοντρὸ σάκκο, γιὰ νὰ πάη στὴν ἐκκλησία. Ἐνας ἄλλος ἐρημίτης, πού τὸν συνάντησε στὸν δρόμο, τὸν ἐρώτησε πειρακτικά: - Ἄν ἔρθη τώρα ἕνας φτωχός, Ἀββᾶ, καὶ σοῦ ζητήσῃ ἕνα ρούχο, ποιὸ ἀπὸ τὰ δύο θὰ τοῦ δώσης;

- Τὸ πιὸ ζεστό, ἀποκρίθηκε ὁ Γέρων.

- Κι ἂν πιὸ πέρα σέ δη καὶ δευτέρος καὶ σοῦ ζητήσῃ κι αὐτός ἕνα ρούχο;

- Θὰ τοῦ δώσω εὐχαρίστως καὶ τὸ ἄλλο καὶ θὰ γυρίσω πίσω στὸ κελλί μου, ἕως ὅτου στείλει ὁ Κύριός μου νὰ μὲ σκεπάσῃ, εἶπε γεμάτος ἐμπιστοσύνη στὸν Θεὸ ὁ ἅγιος Γέροντας.

❖ ❖ ❖ ❖

Ὁ Ἀββᾶς Θεόδωρος τῆς Φέρμης παρεκάλεσε τὸν Ὅσιο Παμβῶ νὰ τοῦ πῆ ἕναν ὠφέλιμο λόγο, πού νὰ τὸν θυμᾶται σέ ὅλη του τὴν ζωὴ.

- Ἀπόκτησε ἔλεος γιὰ ὅλους τοὺς συνανθρώπους σου, Ἀββᾶ Θεόδωρε, γιὰ νὰ ἔχῃς παρηρησία στὸν Θεό, τοῦ εἶπε ὁ Ὅσιος Παμβῶ.

❖ ❖ ❖ ❖

Ὁ Ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητῆς γράφει τὰ ἀκόλουθα ἀξιοπρόσεκτα γιὰ τὴν ἐλεημοσύνη:

- Ὅχι μόνον διὰ τῆς ἐλεημοσύνης, πού γίνεται μὲ χρήματα, φαίνεται ἡ διάθεσι τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μὲ τὸ νὰ μεταδίδῃς στὸν ἄλλον λόγο Θεοῦ. Ἀκόμη δέ καὶ μὲ κάθε εἶδους ἐξυπηρέτησι. Ἐκεῖνος πού πραγματικά ἔχει ἀποξενωθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ ἐξυπηρετεῖ τὸν πλησίον του μὲ εὐκρινῆ ἀγάπη, γρήγορα θὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ πάθη καὶ θὰ γίνῃ συμμετοχὸς τῆς θείας ἀγάπης καὶ γνώσεως. Ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ τὸν Θεό, ἀγαπᾷ ἀπαραιτήτως καὶ τὸν πλησίον του. Αὐτὸς δὲν μπορεῖ νὰ κρατᾷ τίποτε γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Οἰκονομεῖ τὰ πάντα, ὅπως ἀρέσει στὸν Θεό, καὶ δίδει μὲ προθυμία ἐλεημοσύνη σὲ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη.

❖ ❖ ❖ ❖

Ὁ ποιὸς ἐλεεῖ τὸν ἀδελφὸ του, ἔλεγε ἕνας Γέροντας, πρέπει νὰ τὸ κάνει σάν νὰ ἐλεῆ τὸν ἑαυτὸ του. Αὐτὴ ἡ ἐλεημοσύνη φέρνει τὸν ἄνθρωπο κοντὰ στὸν Θεό. ■

ἡ ΥΠΟΜΟΝΗ ΧΑΡΙΤΩΝΕΙ

Κάποτε επισκέφθηκε τόν Γέροντα Παΐσιο κάποιος κύριος από τήν Θεσσαλονίκη καί, γνωρίζοντας πώς ὁ Ἅγιος ἔδινε πάντοτε σοφές συμβουλές, ἄρχισε νά τόν ρωτᾷ διάφορα.

- Γέροντα, πῶς μπορεῖς νά ἀντιμετωπίσης τόν ἄλλον ὅταν εἶναι νευριασμένος;

- Μέ τήν ὑπομονή!

- Κι ἂν δέν ἔχης;

- Νά πᾶς νά ἀγοράσης! Πουλᾶνε στά σουπερ-μάρκετ... Κοίταξε, ὅταν ὁ ἄλλος εἶναι νευριασμένος ὁ, τι καί νά τοῦ πῆς δέν γίνεται τίποτε. Καλύτερα ἐκεῖνη τήν στιγμή νά σιωπήσης καί νά λές τήν εὐχή. Μέ τήν εὐχή θά ἡρεμησεῖ ὁ ἄλλος καί θά μπορέσης μετά νά συεννοηθεῖς μαζί του. Βλέπεις καί οἱ ψαράδες δέν πᾶνε νά ψαρέψουν ἂν δέν ἔχῃ μπουνάτσα· κάνουν ὑπομονή, ὥσπου νά καλωσυνέψῃ ὁ καιρός.

Ἡ ὑπομονή ξεκινᾶ ἀπό τήν ἀγάπη. Γιά νά ὑπομείνης τόν ἄλλον πρέπει νά τόν πονέσης. Καί βλέπω πῶς μέ τήν ὑπομονή σώζεται ἡ οἰκογένεια. Εἶδα θηρία νά γίνωνται ἀρνιά. Μιά φορά, ὅταν ἦμουν στήν Μονή Στομίου, εἶχα δεῖ στήν Κόνιτσα μία γυναίκα, πού τό πρόσωπό της ἔλαμπε. Ἦταν μητέρα πέντε παιδιῶν. Ὁ ἄνδρας της ἦταν μαραγκός καί ἔπαιρνε πολλές φορές δουλειές μαζί μέ τόν μάστορά μου (ὁ Ἅγιος Παΐσιος, ὡς λαϊκός, εἶχε μάθει τήν τέχνη τοῦ μαραγκοῦ). Μιά κουβέντα νά τοῦ ἔλεγε κάποιος, π.χ. "Μήπως αὐτό νά τό κάνουμε ἔτσι;", γινόταν θηρίο. "Εμένα θά μοῦ κάνης τόν δάσκαλο;", τοῦ ἔλεγε. "Ἐσπαζε τά ἐργαλεῖα του, τά πετοῦσε καί ἔφευγε. Καταλαβαίνεις τώρα στό σπίτι του τί ἔκανε! Αὐτή λοιπόν ἡ γυναίκα πού συνάντησα ἦταν τοῦ μαστρο-Γιάννη ἡ γυναίκα. Μέ αὐτόν τόν ἄνθρωπο δέν μπορούσες μία ἡμέρα νά καθήσης κι αὐτή ζοῦσε χρόνια μαζί του. Περνοῦσε πολλά, ἀλλά ὅλα τά ἀντιμετώπιζε μέ καλωσύνη καί ἔκανε ὑπομονή. Ἐπειδή ἤξερα τήν κατάστασι, ὅταν τήν συναντοῦσα τήν ρωτοῦσα: "Τί γίνεται στό σπίτι; Πῶς τά περνάτε;". "Πολύ καλά, Πάτερ", μοῦ ἔλεγε. Καί τό ἔλεγε μέ τήν καρδιά της. Δέν ὑπολόγιζε πού ὁ ἄνδρας της ἔσπαζε τά ἐργαλεῖα του - καί ἐργαλεῖα ἀξίας μάλιστα- οὔτε πού ἀναγκαζόταν ἡ καημένη νά ξενοδουλεύῃ γιά νά τά βγάλουν πέρα. Τά ἀντιμετώπιζε ὅλα μέ

Πρός τιμὴν τῆς ἀγιοκατατάξεως τοῦ πατρὸς Παΐσιου, θά δημοσιεύουμε στήν σελίδα αὐτή, γιά λίγο καιρό, ἱστορίες ἀπό τήν ζωὴ τοῦ Ἁγίου.

καλωσύνη καί ἄρχοντιά. Οὔτε τόν κατηγοροῦσε καθόλου! Γι' αὐτό ὁ Θεός τήν χαρίτωσε καί ἔλαμπε τό πρόσωπό της.

- Γέροντα, πῶς μπορούσε νά δικαιολογῇ τόν ἄνδρα της; ῥώτησε τόν Ἅγιο ὁ ἐπισκόπτης του.

- Μέ ἓναν καλό λογισμό. "Ἄνδρας μου εἶναι", ἔλεγε, "θά πῆ καί καμιά κουβέντα". Ἐφήρμοζε τό Εὐαγγέλιο πού λέει: "Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος, σωθήσεται" (Ματθ. 10,12), γι' αὐτό ὁ Θεός ἔστειλε τήν θεία Χάρι Του.

Ὅπως ἔχω καταλάβει, τά μεγαλύτερα σκάνδαλα, ὄχι μόνο στίς οἰκογένειες ἀλλά καί στά κράτη, γίνονται ἀπό τιποτένια πράγματα. Στήν οἰκογένεια πρέπει ὁ ἓνας νά ταπεινώνεται στόν ἄλλον, νά μιμῆται τίς ἀρετές του, ἀλλά καί νά ἀνέχεται τίς ἰδιοτροπίες του. Γιά μία τέτοια ἀντιμετώπισι πολύ βοηθαί νά σκέφτεται κάποιος ὅτι ὁ Χριστός μας θυσιάστηκε γιά τίς ἁμαρτίες μας καί μᾶς ἀνέχεται ὅλους, δισεκατομμῦρια ἀνθρώπους, ἂν καί εἶναι ἀναμάρτητος, ἐνῶ ἐμεῖς, ὅταν ταλαιπωροῦμαστε ἀπό τίς ἰδιοτροπίες τῶν ἄλλων, ἐξοφλοῦμε ἁμαρτίες. Τά οικονομεῖ ἔτσι ὁ καλός Θεός, ὥστε ὁ ἓνας, μέ τό χάρισμα πού ἔχει, νά βοηθᾷ τόν ἄλλον καί, μέ τό κουσούρι πού ἔχει νά ταπεινώνεται στόν ἄλλον. Γιατί ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τά χαρίσματά του, ἀλλά ἔχει καί μερικά κουσούρια καί πρέπει νά ἀγωνίζεται νά τά κόψῃ.

Γνώρισα κάποτε κάποιον πολύ ἐγώιστῆ καί τοῦ ἔδωσα ἓνα... ξεσκόνισμα. Ἡ γυναίκα του, ἂν καί ἔχει πολλές ἰκανότητες, μπροστά του κάνει ὑπακοή. Αὐτή, μέ τήν ὑπακοή πού κάνει, δέχεται συνέχεια θεία Χάρι, ἀποθηκεύει, ἐνῶ ἐκεῖνος, μέ τόν ἐγώισμό του, συνέχεια διώχνει τήν θεία Χάρι καί ἀδειάζει. Τελικά ποιός εἶναι κερδισμένος; Βλέπεις, τό μυστικό εἶναι ἡ ταπεινώσι. "Ὅλη ἡ βάσι εἶναι ἐκεῖ". Ἄν ἐκεῖνος ἀναγνώριζε τήν ἀδυναμία του καί ζητοῦσε βοήθεια ἀπό τόν Θεό, θά ἐρχόταν καί σ' αὐτόν ἡ θεία Χάρις. ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

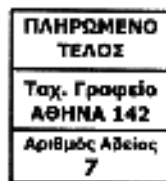
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με